

עלון מס' 631
פרשת דברים
ח' באב תשע"ח

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עטר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

פרות מוזרות!

שיחת השבוע

"הבו לכם אנשים חכמים ונבונים ויודעים לשבטיכם, ואשימם בראשיכם". פירש רש"י: "ואשימם", מלשון אשמה. לומר, שאשמותיהם של ישראל תלויות בראש דיניהם, שהיה להם למחות ולכוון אותם לדרך הישרה. מה רבה אחריות המנהיג, ובכלל זה ראש המשפחה. כפי שאמרו חכמים: "מי שאפשר לו למחות באנשי ביתו ולא מחה, נתפס על אנשי ביתו". ונפסקה גמרא זו ברי"ף, והובאה ב"משנה ברורה". מקור הדברים שהאשמה תלויה בראשים, במדרש. והוסמך להם משל: למה הדבר דומה, לכלה שהיתה עומדת בתוך חופתה ונתפחמו ידיה (נתלכלכו בפחם). מה תעשה? אם מקנחת היא ידיה בכותל - הכותל משחיר וידיה אינן מתנקות, ואם מקנחת היא בשערה - היא מתנאה (ששערה הופך שחור כפחם) וידיה מתנקות. ותמה ה"שפת אמת" זצ"ל, שאין המשל דומה לנמשל. אמנם ישראל מתנקים בכך שיכולים הם להטיל את האשמה בראשי העם, אבל ראשי העם אינם מתנאים בכך. להיפך, נענשים הם ראשונים וברותחין! נפלאה הקושיה, ומנחה אותנו לתשובתה. מסופר, שכאשר המגיד ממזריטש זצ"ל בא להפרד מרבו, הבעל שם טוב הקדוש זצ"ל, הביע הבעש"ט הקדוש צער על נסיעתו. תמה המגיד: "מילא אני, יחסר לי הרב. אך מדוע זקוק הרב לי!". ענה הבעש"ט: "הלא תבין, הרב הוא כבאר הנובעת מים, וככל ששואבין ממנה היא מתמלאת!". ונכדו כתב ב"דגל מחנה אפרים" שזהו שאמרו: "ומתלמידי (למדתי) יותר מכולם", ופירש כך את הכתוב "יזל מים, מדליו": ככל שידלו ממנו, כן יזלו מימיו. והצדיק בעל "חשבה לטובה" מאלכסנדר זצ"ל אמר: נעמי ביקשה מרות שתשוב על עקבותיה. אבל רות דבקה בנעמי, "ותרא כי מתאמצת היא" - כשראתה נעמי שהיא מקבלת כוחות מדביקותה של רות בה, הסכימה שתלווה אליה. עצם תלותו של התלמיד ברבו, מעניקה לרב כוחות בל ישוערו. הן במיצי קוחותיו, והן בהשפעה ממרום. המשגיח הנערץ רבי ירוחם ממיר זצ"ל סיפר, שבתחילת דרכו חשש שיעטה בושה כאשר לא יהיה לו מה לומר בשיחותיו... והרי כמעטין הנובע היה, בהיקף ובעמקות בל ישוערו. "הכל בזכות הרבים", טען. הגאון רבי הלל מהורדנא זצ"ל הרעיש את עולם התורה בשיעוריו הנפלאים, אך לא העלם על הכתב. באמרו: איך אפרסם בשמי, כחידושי, ולא ניתנו לי אלא בזכות הרבים... עתה נבין את סיפורו של הצדיק דוד משה מקרטשניף זצ"ל: מעשה במנהיג עדה שנפטר, והניח שני בנים צדיקים. נפלה עליהם אדרת ההנהגה, והעדה התפלגה. חציה קיבל את מרות האחד, והחצי השני נהה לאחיו. האחד נשאר למלא מקום אביו, והשני בא להפרד בנוסעו להקים את חצרו בעיר אחרת. איחל לאחיו: "יתן ה', ולא נהיה שוטים"... תמה האח לברכה המוזרה. הסביר המברך: "שלא נריב בשביל חסיד אחד"... שלא נקפיד אם פלוני יעזוב ויערוק... הסכים הלה: "לריב, אין צורך. אבל להקפיד - למה לא? הרי הרבי מעפיל בסולם, וכל חסיד מעניק לו שליבה!". "... כמה מאירים עתה דברי המדרש שהובאו בתחילת המאמר! אמת, שההנהגה תובעת אחריות והקהל עלול "לקנח ידיים" ב"שער הראש", לתלות חסרונותיו במנהיגו, וייתבעו על כך. אבל עצם התלות הזו "מייפה את השיעור", מעניקה כוחות נפלאים להנהיג! וההנהגה הראשונית, היא הנהגת ההורים את ביתם: "להיות כל איש שורר בביתו" - שכל אחד ואחד הוא כמלך בביתו! הוא מלך, ואישתו מלכה, והצאצאים נוטעים בהם כוחות להנהיגם! וה"אמרי אמת" מגור זצ"ל הצביע על פסוק מפורש בעניין. כשצבאו שש מאות אלף איש על משה רבינו במדבר ותבעו בשר, קבל בפני בוראו: "האנכי הריתי את כל העם הזה, אם אנכי ילידתיה... כי יבכו עלי לאמר: תנה לנו בשר ונאכלה!". רואים, שאילו ילד את העם, אילו היה הוא האב - היה לו בשר לשש מאות אלף ילדיו! כי לאב - יש! לאב - מעניקים כוחות ככל הנדרש! גדולה האחריות - אך נפלאים הכוחות המוענקים, ויש לנצלם במלואם!

סיפר הרב גלינסקי זצ"ל שהאדמו"ר רבי ישכר דוב מבעלזא זיע"א סיפר פעם לחסידיו בשיח שרפי קודש על שני כפריים שאת פת לחמם היו מרויחים מחליבת הפרות והעיזים, החלב והגבינות המשובחות, בעיר הגדולה היו נחטפים, והמוזמנים אל כיסם הישר נוחתים. פעם לאחר שחזרו ששקיהם מלאים "מרשרשים", עצרו בדרך לנוח, העייפות שנתנה אותותיה בעצמותיהם הדואבות, חייבה שינה עמוקה בצהרי היום, אולם אף אכסניה לא נראתה למרחוק, אולם עדר פרות נראה למרחוק. נישן תחת העץ, חשבו כאחד, אולם את הכסף יתלו על הענף למעלה מראשותיהם. הסכימו יחדיו, הן הפרות על העץ אינם מטפסות, וממילא הכסף שמור יהיה לדורות! ומחשבה למעשה, ולשנה ערבה ומתוקה. אולם אך זאת שכחו שמאחרי כל צאן ובקר עומד לו רועה, ואכן הרועה הגוי ניגש מהרה אל "המלאכה", רוקן את השקים במהרה, אולם חשד שאם התעוררו מהרה יגלו שהשקים נעלמו ואחריו חיש מהרה ירדפו, החליט להטיל את גללי הפרות לתוך השקים התלויים על הענף. הכפריים שמיד פעם פקחו עיניהם, נרגעו למראיתם, וכמעט שנשמו לרווחה, מלבד הצחנה שהלכה והתפשטה. לבסוף כשקמו ונגעו בשקים וגילו להפתעתם את "הנורא" מכל, אין זכר לכספם! הכפריים החלו משיחים בהשתהות, איזה פרות מוזרות, מטפסות על העצים, ולא זאת בלבד אלא אף "אוכלות מטבעות" וכשהם חותמים את פליאתם שאת גלליהם בשק מריקות! אכן הפטירו "פרות מוזרות" וישבו לביתם מתפעלים מהמראות! האדמו"ר אך סיים סיפורו ומבט של צחוק על פני החסידיים התפשטה, אולם בנו רבי אהרון החל כל כולו מפחד לרעוד!! לשאלת החסידיים על מה ולמה ומה המאומה, ענה לעומתם וכי הינכם מבינים: "הרי הכפריים לא אחת זה אנו בעצמנו, שלא פעם ולא פעמיים נוחלים הפסדים כאלו ואחרים, פעם בעיה בבריאות ופעם בפרנסה, מפטירים בלשוננו "פרות מוזרות", מקרים חולפים וממשיכים בשלוה לחיות, אך אדם בעל דעה יודע היטב שמהאחורי הפרות עומד רועה, זהו הבורא, שהוא מביא עלינו הפסדים כאלו ואחרים, בכדי שנתעורר וממנו אליו, נברח מהר!". אחים יקרים, בפרשתנו קוראים על תוכחתו הזהירה של אבי הנביאים משה רבינו ע"ה את עם ישראל, בהוכיחו אך ברמז את שמות המקומות, שבהם "מראות בעים" היו תלויים, להצילם ולהביאם אל מחוז החיים, גם אנו לרגל תוכחות ה' עלינו נבין שעומד מאחריהם אבא שאוהב ורוצה שאך אליו כל הימים באהבה ויראה נתקרב!

זמני כניסת ויציאת השבת

כ"ש	חופה	י-ם	ת"א	כניסת שבת	יציאת שבת	רביעית
19:27	19:18	19:09	19:24	19:27	20:24	20:56
20:24	20:28	20:24	20:26	20:24	20:26	20:56
20:56	20:58	21:00	20:57	20:56	20:58	21:00

הפטרת השבוע
חזון ישעיהו

(מעיינן השבוע)

סיפור לשבת

לפני כחמש מאות שנה היתה עיר הקודש צפת מגדל אור, האירה בנוגה אש להבה. "כי ראה ה' את עוני עמו ישראל... זכר להם את ברית אבותם... ויתישבו בעיר צפת, צבי היא לכל הארצות, והיו פרנסיה ומנהיגיה מתנהגים כהוגן לשאת במשא העם העניים והאביונים ולומדי התורה... ובכך היה כרם ה' בית ישראל יפה אף נעים, פרחה הגפן הנצו הרימונים, ותלמידיהם עומדים על תילם, אין שטן ואין פגע רע". כך כתב מרן ה"בית יוסף" זצ"ל. האירה בה שמשם של רבותינו ומאורינו הגאונים הקדושים רבי יוסף סרגוסי, רבי יעקב בירב, מרן ה"בית יוסף", רבי אלעזר אזכרי בעל ספר "חרדים", מרן המבי"ט - רבי משה מטראני, האלשיך הקדוש, רבי משה גאלאנטי, רבי שלמה אלקבץ מחבר הפיוט "לכה דודי", הרמ"ק - רבי משה קורדובירו, זכר צדיקים וקדושים לברכה. כל אלו מקצת מרבותינו אשר היו אז בצפת, והארץ האירה מזיום. וכולם העריצו וחרדו מפני הוד גדולתו וקדושתו, רוממותו והדרתו של רבינו האר"י (אדונינו רבי יצחק) הקדוש, רבם של ישראל בתורת הקבלה, שהאיר את נתיביה כפי הסודות העילאיים שמסר לו אליהו הנביא זכור לטוב. עד כדי כך העריצוהו, שבימיו השמיטו את הקטע הבא מן הקינות לתשעה באב: "איכה חשכה אור הלבנה, וסוד תורה היש מוצא לאורה, ומיהו זה אשר על הדור יגונן! השמיטו - משום שהאר"י הקדוש מוציא סוד תורה לאורה, ומגונן על הדור! רק לאחר פטירתו, בה' באב שנת של"ב, חידשו את אמירת הקינות הללו! זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, לגאולה קרובה, אמן!

"ואצוה אתכם", אזהרה לציבור שתהא אימת דיין עליהם! הגאון **רבי דוד עידן** כתב בספרו מעשה נורא ששמע מפי בעל המעשה עצמו. אביו נפטר, והוריש לשני בניו דירה. באו לפני הרב, הגאון רבי נסים ביתן זצ"ל, שיחלק ביניהם את הירושה. אמר להם: "מי מכם שיציע את המחיר הגבוה ביותר, יתן לאחיו חצי מחירה, ויזכה בדירה". אמר המספר, כילא חדאד שמו: "אחי יודע שאני עני מרוד, ויציע חצי המחיר כדי ליתן לי רבע שוויה!". ענה הרב: "לא! אם לא יציע מחיר סביר, אציע אני את הדירה למכירה". וכילא בשלו: "חפץ אני בדירה, ולא בכסף. כסף מתבזבז, ודירה נשארת". אמר הרב: "זו ההלכה, או שתתן חצי דמיה או שתקח חצי דמיה". התמרמר כילא: "ההלכה עושקת את העניים, והרב נותן יד לעושק זה!". אמר הרב לשמשו, יוסף: "קרא נא לשמש בית הדין, שיכריז שחפץ זה חייב לקבל נזיפה על בזיון בית הדין!". עוד המילים בפיו וכילא נפל ארצה, מת! אמר יוסף: "אין צורך בנזיפה, הן מת בעווננו!". קרא הרב בבהלה: "מה אתה סוח!". מיהר אל כילא השוכב לארץ והניח ידיו על ראשו. פקח כילא עיניו, התעשת וקם, ויוסף ליווהו לביתו. בדרך שאלו מה חש. אמר: "הכרתי אבדה, ושמעתי כמתוך חלום שהכריזו: נפטר! כאשר הרב הניח ידו על ראשי חשתי שראשי כבד עלי, ונשמתי שבה לאפי". וככל החזיון הזה סיפר בעצמו לגאון רבי דוד עידן!

(מעייין השבוע)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"ה' אלהינו דיבר אלינו בזורב לאמר רב לכם שבת בהר הזה" (א,ו)

יש לפרש בדרך רמז, שהפסוק בא לומר, שמתן תורה לא היה רק באופן חד פעמי, אלא חובה מוטלת על האדם לעסוק בתורה כל ימי חייו. וזהו שאמר הכתוב: "ה' אלהינו דיבר אלינו בחורב", שבו נתגלה ה' ונתן לנו את תורתו, "לאמר רב לכם שבת בהר הזה" - תרבו לשבת על ההר הזה, דהיינו תרבו ללמוד תורה עוד ועוד מבלי הפסק.

(תורת הפרשה)

"ראה נתתי לפניכם את הארץ" (א,ח)

יש לדקדק מדוע פתח הכתוב בלשון יחיד: "ראה" ועבר מיד ללשון רבים: "לפניכם"? ויש לומר, שהנה אמרו חכמינו בתלמוד (קידושין מ): "לעולם יראה אדם את עצמו כאילו כל העולם חציו זכאי וחציו חייב. עשה מצוה אחת, הכריע את כל העולם לכף זכות, עשה עבירה אחת, הכריע את כל העולם לכף חובה". לפיכך אמרה תורה לכל יחיד ויחיד: "ראה!" - השתדל וראה שבכל מעשה טוב שאתה עושה - נתתי לפניכם את הארץ" - הרי אתה מכריע את העולם לכף זכות, ועל ידי זה יזכו כולם ליכנס לארץ ולרשת אותה.

(תורת הפרשה)

"ואצוה את שופטיכם בעת ההיא לאמר" (א,טז)

כתב מרן בשולחן ערוך שהדיין צריך לשנן את טענות הצדדים, ומצדיק את הדין בלבו, ואחרי כן חותכו. וכתב הרב "כנסת הגדולה" זצ"ל, שסגולה לכך היא, שהדיין ישמיע בפיו ובשפתיו את הטענות לכאן ולכאן, ואז יוציא את המשפט לאורה. וכתב מרן החיד"א זצ"ל ב"פני דוד", כי זהו שנאמר: "ואצוה את שופטיכם בעת ההיא - לאמר", כלומר שיאמרו בפיהם, "שמוע בין אחיכם", את טענות הצדדים, ואז: "ושפטתם צדק".

(מעייין השבוע)

"ישיבו אותנו דבר ויאמרו טובה הארץ" (א,כה)

"מי הם שאמרו, טובה? יהושע וכלב". והקשה רבינו הרמב"ן זצ"ל: אם יהושע וכלב בלבד אמרו את טובתה, במה אשמים בני ישראל, שהאמינו לעשרה יותר מאשר לשניים? אלא, כתב הרמב"ן, שגם המרגלים כולם הודו שהארץ נפלאה. אלא שעשרת המרגלים המשיכו והפחידו מפני חוזק הנפילים והמבצרים, ויהושע וכלב חיזקו את ליבם למלחמה בהם. והיו בני ישראל צריכים להבין, שאם הכל מודים שהארץ כה טובה היא, יש להלחם עבורה בעזר ה'!

(מעייין השבוע)

זכו- שכינה ביניהם

הנוך לנער

מה אני בייבי סיטר?

ישנם מקרים שהאישה טרודה בהכנת התבשילים או בניקיון הבית, ובפרט בערב שבת שהמלאכה מרובה, ועל כן מבקשת היא מבעלה שישמור על הילדים וישחק איתם כדי שלא יפריעו לאמא בעבודת הבית, והבעל חושב לתומו שאין זה לפי כבודו ומעמדו לשמור על הילדים... וכי דבר זה יורידו ממעמדו ומגדולתו... אולם אין זה נכון כלל, אלא צריך הוא לדעת שמקיים הוא באותה שעה מצות עשה מן התורה של "עזוב תעזוב עמו", על ידי שמאפשר לאשתו לעשות את עבודתה בשקט ובשלווה. ועל גודל החשיבות של שמירת הילדים בזמן עבודת האישה, מצאנו בתלמוד (מגילה כג.), שנאמר שם שביום טוב עולים חמישה קרואים לתורה, משום שמאחרים לבוא לבית הכנסת, שצריך לטרוח בבוקר להכין סעודת יום טוב (רש"י שם ד"ה ביו"ט). והקשה הגאון יעב"ץ שם: והרי הבישול הוא לא ממלאכת הגברים, ואם כן מדוע יאחרו לבית הכנסת? ותירץ שבזמן שהנשים עסוקות בבישול, צריכים הבעלים לשמור על הבית ועל הילדים... וכן צריכות הנשים את סיוע בעליהן בהכנת צרכי הסעודה... הרי לנו גאון וקדוש כהיעב"ץ שהבין בפשטות את דברי הגמרא, שצריך הבעל לשמור על הילדים, והדברים מדברים בעד עצמם, ישמע חכם ויוסף לקח. ובפרט בדורינו שלב כל אחד יודע שלגדל ילד אחד לתורה וליר"ש קשה יותר מכל עקידת יצחק. ובפרט באיזורים שאינם שומרי תורה, שם לא ניתן לגדל את הילדים "בחופשיות", הרי שלהיות בבית זו "משימה בלתי אפשרית". עם כל זאת, החלש יאמר גיבור אני ויהיה לעזר ולסיוע וכבר קראנו וסיפרנו על גדולי ישראל שנהגו זאת הלכה למעשה ומהם יש ללמוד כמו שכתוב "ומזקנים אתבונן", וה' ישלח שכרינו במושלם ולפום צערא אגרא.

בגמרא סוטה (מז): תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר: יצר, תינוק ואישה, תהא שמאל דוחה וימין מקרבת. והסבירו המפרשים שניתן ללמוד ממאמר זה, שהקירוב והחיבה לילד צריך להיות בעתים קרובות יותר מאשר הדיחוי, שכשם שהיד ימין פועלת ושימושית יותר מיד שמאל, כן בחינוך הילד, לעולם תהא שמאל דוחה, שהדחייה תהיה לעתים רחוקות, והקירוב והחיבה יהיו בבחינת ימין מקרבת, דהיינו שיהיו לעתים קרובות. כל אדם ואדם ברצונו להיות אהוב ורצוי בחברה, בישיבה ובעבודה, ועל כן משתדל הוא בכל מיני השתדלויות להגיע לזה ולהיות אהוב וחביב על הכל, על אחת כמה וכמה שהילדים זקוקים לזה, ועל כן צריכים ההורים לא רק לאהוב בלב, אלא לגרום לכך שילדיהם יראו על פניהם ומעשיהם שהורים אהבים אותם בכל לב ונפש. כי לצערנו הרב ידועים מקרים רבים על נערים שהתדרדרו מדחי אל דחי, בטענה שלא קיבלו בביתם חום ואהבה, וכשנודע הדבר להורים פוצו הם בכבי ובעבודתו לשמוע טענה זו שלא היה חום ואהבה בבית, שהרי דאגו מאוד לילדיהם וסיפקו להם כל צרכיהם בביגוד ובכלכלה בכל לב ונפש, אולם טעות מרה היתה להורים, שלא השכילו להראות את האהבה בפני ילדיהם, אלא רק אהבו בלב, ואילו כלפי חוץ הראו את ההיפך מזה. וכמו כן צריכים ההורים לזהר לבל יעשו תנאי בחום ואהבה לילדיהם, דהיינו שלא יאמרו לו: "אנו אוהבים אותך רק אם תתנהג טוב", או "אנו אוהבים אותך רק אם תביא תעודה טובה".

הייתי מעורב בסיפור עם משפחה שהילד כמעט והתדרדר לתהום הרוחני הגרוע מכל, דיברתי אל ליבו ולאחר חודשים זכינו בחסדי ה' להחזירו לדרך הישר והטוב, אך את המוסר שמרתי ולימדתי לאחרים. מה היה הגורם? מה הביאו למשבר לפרוק מעליו את הכל? ההרגשה של חוסר אהבה מצד הוריו! הוא לא האמין שאוהבים אותו, תמיד דורשים, מבקרים, מעירים, מצפים, מתי פעם אמרו לו שאוהבים אותו? מתי הודיעו לו שכל הדרישות והביקורות והערות נובעות מאהבה? (בכלל אם זה נכון) ילד צריך להרגיש שאוהבים אותו בלב, ובפה. במתנות ובמה עוד. כל זמן שהילד לא ירגיש שאוהבים אותו כמו שהוא, הרי זה חורבן לנפשו ונשמתו, ומי שלא עשה זאת ונתן זאת לילדיו יזדרז לעשות זאת בטרם...

עשה לך רב

שי"ת ממז"ר הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

מה פירוש המילה אלול ומדוע נקרא חודש אלול חודש הרחמים? על אלו רחמים מדובר?

על המילה אלול נאמרו רמזים רבים ע"פ הדרש, המוסר הקבלה כשלכל אחת תורה בפני עצמה, אך המשותף לכולם שאלול הוא מלשון חיפוש (ויאלולון- ויתורו) והוא ברחמי יתברך שנתן לנו זמן לשוב בתשובה כי לא יחפוץ במות המת כי אם בשובו מדרכיו וחייה.

כיצד ניתן "לנחות" מימי בין הזמנים לחודש הרחמים והסליחות?

מי שמקיים את ימי בין הזמנים כנפסק בשולחן ערוך או"ח (סי' רלא) אין לו שום שאלה, ואם לא מסופקני מה תועיל כאן תשובה.

מאיזה גיל צריך לחנך את הקטנים באמירת סליחות?

משעה שמבינים. ואנו בקטנותינו (גיל 4-5) הקיצו אותנו לסליחות וטעם ומראה זה לא מש ופג מזיכרונו עד עתה. והכל לפי הענין המקום והזמן.

בחור ישיבה ספרדי שלומד בישיבה אשכנזית שאומרים סליחות רק כמה ימים לפני ראש השנה. האם ראוי שיאמר סליחות ביחיד או במנין ספרדי במהלך החודש?

אין לשנות ממנהגי אבות וטוב שיבקש רשות לומר בכל החודש סליחות ולכל הפחות בימי שני וחמישי וכמ"ש מרן הראשון לציון הגר"ע יוסף זצ"ל.

כתבו הפוסקים להרבות בחודש זה בלימוד מוסר. האם יש נושא מסוים שצריך להתמקד בו יותר?

בעיקר בספר שערי תשובה לרבינו יונה וכך אמר לי האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל שנוהג בעצמו.

מי שמרגיש התעוררות יתרה בקטע מסויים בסליחות ורוצה להאריך לעצמו בקטע זה אך עקב כך יצטרך לדלג מס' קטעים אחרים כדי להדביק את הציבור, האם יכול לעשות כן?

אין ראוי לדלג אך בודאי שיש לכווין. עיין בספרי באר המועדים שיש קטעים שאין לדלג עליהם בשום אופן.

לעילוי נשמת שרה בת הבצי כא' בניסן תשע"ה ת.ג.צ.ב.ה.

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

✦ ישראל קדושים נהגו למכור את העליות לספר תורה. וכן את שאר המצוות גם בשבתות וגם בימים טובים ואין בזה חשש של מקח וממכר ובפרט כאשר המעות הולכות לחיזוק וביצור מוסדות התורה והחסד. וצריך כל אחד להיזהר שלא להתקוטט או להגיע לכעס ח"ו בעבור שום מצוה שגדול השלום יותר מן הכל ובמקום שיש חשש שהקונים אינם ראויים או מפורסמים בעברות רח"ל וכיו"ב יעשו שאלת חכם כדת מה לעשות.

✦ ראוי ונכון שלארון הקודש יהיו שתי דלתות וכשפותח את ההיכל יפתח את שתייהן.

✦ טוב הדבר שאת ההיכל יפתח הגדול בחוכמה או בשנים הנמצא בבית הכנסת, משום שבשעת פתיחת ההיכל נפתחים השערים העליונים ומתגלים אורות גדולים מאוד וככל שפותח ההיכל גדול יותר, כך האור המתגלה והשפע היורד גדול יותר. ולכן טוב לכבד בפתיחת ההיכל את החכם הנמצא בבית הכנסת ואשרי הזוכים לכך.

✦ מי שאשתו מעוברת ונכנסה לחודש התשיעי

סגולה טובה היא שהבעל יקנה ויפתח את ההיכל. ✦ יש נוהגים לפתוח את ההיכל ולהסיט הפרכת מימין לשמאל, אך הדרך הנכונה יותר לפתוח משמאל לימין וכדרך אומרים: כל פניות שאתה פונה יהיו לימין.

✦ אומרים בפתיחת ההיכל שמונה פסוקים המתחילים מ"אתה הראית לדעת" וכו' אותם אמר שלמה המלך ע"ה כשדבקו דלתות ההיכל זו בזו והם מכוונים כנגד שבעת העולים והמפטיה, ולכן אין להוסיף על פסוקים אלו וגם אין לגרוע מהם.

✦ לאחר פתיחת ההיכל נוהגים לפתוח את ספר התורה ואומרים תפילת "בריך שמיה דמאריה עלמא" וכו' ומוסיפים לברך את החולים והמעוברות או על כל צרה שלא תבוא, משום ששעה זו היא עת רצון גדול לקיבול תפילות. ויש נוהגים לומר נוסח "בריך שמיה" דוקא לפני הוצאת ספר התורה.

✦ באמירת "דסגידנא קמיה מקמיה דיקר אורייתא" יש נוהגים לכרוע מעט בהשתחויה ויש שנמנעו מכך, וכל אחד יעשה כמנהג אבותיו ורבותיו.

✦ יזהר מאוד מאוד שלא ישיח שום שיחה בטלה בזמן שההיכל וספר התורה פתוחים.

✦ אשרי הזוכה במצות הולכת ספר התורה שיש בזה סגולות נפלאות ותיקונים גדולים אם חטא בענייני הקדושה. ובמקום שאין אפשרות לזכות לזה ישתדל לחבק את ספר התורה בשני ידיו (זרועותיו) ולנשקו.

✦ מעטרים את ספר התורה בכתרים ועיטורים

ומניחים עליו ב' רימוני כסף או זהב או שאר מיני מתכות, כדי שישמעו העם ויקומו לכבוד התורה. ויש בזה סודות נפלאים ונוראים וזוכים על ידי זה לאריכות ימים ולשמירה מכל דבר רע והוא גם מסוגל להחכים בתורה. ויקפידו להניחם רק כשיוצא ספר התורה מההיכל. והיו גדולים וצדיקים מקפידים לזכות בזה לעצמם או לתת זאת לקטנים שאין בהם חטא.

✦ האישי אשר זכה בפתיחת ההיכל יוציא את ספר התורה ויקחנו בזרועו הימנית וימסרנו לימין המקבל. ויעשה כן הן בהולכה והן בחזרה, וכמו שכתוב: "בימינו תחבקני".

✦ יש מקומות שנוהגים להוליך את ספר התורה מארון הקודש לתיבה כשהוא פתוח והכתב כלפי הצבור. ויש מקומות שמוליכין את הספר כשהוא סגור וכל עדה תנהג לפי הוראות רבותיה ואין לשנות מן המנהג.

✦ כל מי שספר תורה עובר לפניו יחבקנו בשתי ידיו וינשקנו בפיו דוקא ולא רק על ידי נגיעה ביד וככתוב: "ישקני מנשיקות פיהו". ואם אי אפשר לנשקו בפיו ינשקנו בידו. וטוב להגביה את התינוקות שינשקו את ספר התורה כדי לחנכם במצוות.

✦ יש להגביה את הספר תורה כנגד העם כדי שיראו כולם את כתב הספר תורה ומצוה על כל אחד ואחד לראות את כתב הספר תורה, משום שעל ידי ראייתו את אותיות התורה מגיע לנשמתו אור גדול ועצום ויש נוהגים לחפש את האות הראשונה של שמם והוא מנהג יפה. ובאותה עת ישתחוה אל מול הספר תורה.

(באר השבת)

בס"ד

בואו וטלו חלק

בפעילות הקודש של מוסדותינו

באפשרותכם להיות שותפים וליטול זכות של יום לימוד בישיבתינו הקדושה לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, לברכה והצלחה, לזרע של קיימא, ללידה קלה ולכל מטרה אחרת

לפרטים חייגו למשרדי הישיבה בטלפון: 03-5591756

התרומות למוסדות מוכרות במס הכנסה לצרכי מס לפי סעיף 46

לעילוי נשמת
שמעיה כוסיוף
בן יעל
ת.נ.צ.ב.ה.

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילות המוסדות גם דרך "נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתינו: מפרץ שלמה 100 חולון | טלפון: 03-5591756 | פקס: 03-5584485

לעילוי נשמת
שמואל בביון
בן בלור
ת.נ.צ.ב.ה.

